

Na blejskem otoku.

Od daljnjih, zapadnih strani,
od senčnatih, tihih lok
prihajam sem k tebi, Marija,
na blejski otok.

Ne žene, oh, grešnika semkaj
kesov me nemirnih vihar,
le s prošnjo prav tiho poklekam
pred zlati oltar.

Glej, v srcu je mojem noč zla,
noben žarek v njem ne vzrupega,
in jezero misli prečnih
v njem prostora ima.

Ah, čuj me, Devica Marija,
usliši mi prošnjo to:
V tem srcu tak temnem presvetla
naj luč zopet bo.

Kak lahko pač to mi storiš!
Obdaja te zvezd milijon —
oj, stemne še naposled ti lahko
presvetli tvoj tron.

Med njimi posebno še ena
nevarna ti, kroganja,
ah, čuj me, to vrzi na zemljo
v to temo srca ...

Zavzdihnem, zaklenkam nato,
da me čula, uslišala boš,
in v pušico medno spustim tja
enajsti svoj groš.

Aleksandrov.

Saba.

Kraljica Saba ima krilo
kot mehke pajčolan,
kot svod nebesni polunočni,
ves z milijardi posejan.

Kraljica Saba ima čašo,
prelestno čašo od zlata,
na dnu te čaše spijo
slasti vesoljnega sveta.

Oči ima kraljica Saba,
oči kot dijamanta dva —
vsakdo, ki v nje pogleda,
obsodbo svojo tam spozna.

In vsak dan se obleče Saba
v čarobno krilo žalostna
in vsak dan z belo roko
privzdigne kupo od zlata.

In lepe nje oči hitijo,
kjer ljubi cedra Libanon —
vsi narodi pred njo klečijo
in čuvajo drhteč nje tron ...

Aleksandrov.

